

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1909 til 31. Marts 1910.

Forhandlingen genoptoges.

Jacob Christensen: Jeg omtalte i Mødet i Tirsdags, hvorledes der fra forstkyndig Side var rettet Kritik mod den Drift, som for Tiden finder Sted i Statsskovene. Jeg omtalte bl. a., at Driften af Statsskovene ovre ved Silkeborg var alt andet end tilfredsstillende, og navnlig, at der ikke blev udført tilstrækkeligt Udydningsarbejde blandt de unge Træer, hvorved en hel Del af disse gik ud til stort Tab for Statsskovene. Det er jo ganske rigtigt, at den saakaldte Mellembenyttelse ikke straks vil give noget stort pekuniært Udbytte, menden vil i alt Fald kunne betale Arbejdslønnen, og dette Arbejde vil jo have meget stor Betydning for den fremtidige Skovvækst. Der kunde nævnes adskillige andre Eksempler paa, at Driften af Statsskovene ovre ved Silkeborg ikke er heldig; jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel til. Man finder blandt Bøgekulturen en stor Selvsaaning af Graner, og da Granerne, som bekendt, vokser langt stærkere end Bøgetræerne, foranlediger det, at de unge Bøgetræer gaa ud, og at det Arbejde, som der er udrettet med at plante disse Træer, til Dels har været spildt. Der kunde sikkert nævnes adskillige andre Eksempler, som vise, at den Maade, hvorpaa Statsskovvæsenet drives for Tiden, ikke er tilfredsstillende, ikke er tidssvarende, og saa vil det ligge nær, at man undersøger, hvad Aarsagen kan være til, at Driften af disse Skove ikke er tilfredsstillende.

Der vil sikkert i den øverste Ledelse kunne findes Aarsag til, at den nuværende Drift ikke fyldestgør de rimelige Krav, og at man ikke er fulgt med Udviklingen paa det Omraade. Men ogsaa hvad selve Arbejdsforholdene i disse Skove angaar, kan det sikkert anføres, at man ogsaa her maa søge noget af Grunden til, at ikke alt er, som det skal og bør være. Jeg vil i saa Henseende gerne paapege, at

det ikke længere er tidssvarende, at Skovfogderne skulle have en hel Del af deres Løn ind gennem Landbrug. Det er jo dog en kendt Sag — og ikke mindst her i denne Sal vil sikkert et stort Antal af Medlemmerne indrømme det —, at skal man have noget ud af Landbruget, saa vil det kræve en Mands fulde Arbejdskraft, og i saa Fald vil det blive Tilfældet, at hvis disse Skovfogder skulle have noget virkeligt Udbytte ud af Landbruget, saa vil det kræve en hel Del af deres Tid. Det vil med andre Ord sige, at de ikke faa tilstrækkelig Tid tilovers til at passe Arbejdet i Statsskovene, og det kan jo være ret rimeligt — det ligger i alt Fald nær at antage det —, at Skovfogderne først tænke paa sig selv og sørge for, at de faa noget ud af deres Landbrug, saa meget mere som deres Lønninger jo ikke ere særlig høje. I Følge Lønningsloven for Forstvæsenet af 1904 er Skovfogdernes Løn fra 800 til 1200 Kr. De begynde altsaa med en Aarsløn af 800 Kr., stigende hver 5te Aar til 1200 Kr., og sammenlignet med, hvad der bydes Tjenestemænd i andre Etater under Staten, vil man sikkert indrømme, at det langt fra er nogen høj Løn. Derfor er det som sagt ogsaa, de maa søge gennem Landbrug at faa et Tillæg til den ret beskedne Pengeløn. Men for Statsskovenes Skyld vilde det aabenbart være heldigt at komme bort fra det System og i Stedet for forhøje den Pengeløn, de oppebære, saaledes at de kunne ofre deres Tid paa Arbejdet i Statsskovene.

Hvad der kan siges om Skovfogderne, gælder ogsaa Opsynsmændene, hvis Pengeløn er betydelig mindre endnu, idet de begynde med en Aarsløn af 500 Kr., stigende med 100 Kr. hvert 5te Aar til 900 Kr. De skulle ligeledes søge gennem Landbrug at faa et Tillæg til den knappe Pengeløn, hvilket naturligvis maa gaa udover det Arbejde, de kunne udføre i Statsskovene.

Jeg ved, at der fra Skovfogderne er indsendt Andragende til den højtærede Landbrugsminister om at faa Loven af 1904 revideret, saaledes at de kunne faa et Tillæg til deres Løn, og jeg vil meget henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage denne Sag under velvillig